

РЕШЕНИЕ

№ 6442

гр. София, 08.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6878** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представлявано от процесуалния си представител адв. Х., срещу решение № 20097047 от 16.04.2021 г., постановено по НАХД № 2987 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 135-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № К-025857 от 31.03.2017 г., издадено от директора на регионална дирекция за областите С., С., К., П. и Б. към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите (КЗП), с което на касатора, са наложени следните административни наказания: 1. на основание чл. 214 от Закона за туризма (ЗТ) е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 1000 лева, за извършено нарушение на чл. 214 ЗТ; 2. на основание чл. 210 ЗТ е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 500 лева, за извършено нарушение на чл. 115, т. 3 ЗТ; 3. на основание чл. 209 ЗТ е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 500 лева, за извършено нарушение на чл. 114, т. 3, б. „а“ и „в“ ЗТ.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон и

допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Посочва се, че Софийски районен съд не е компетентен да разглежда жалбата на [фирма]. Допълва се, че СРС е лишил дружеството от възможността да упражни ефективно правото си на защита по подадената жалба срещу незаконосъобразните действия на административния орган. Сочат се аргументи за това, че посочените в НП административни нарушения не съществуват в обективната действителност. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се представлява. Изпратено е становище за наличието на предпоставки за това, че отговорността на дружеството е погасена по давност.

Ответникът – Комисията за защита на потребителите (КЗП), се представлява от адв. А., която оспорва жалбата. В представено становище се излагат аргументи за правилност на обжалваното съдебно решение.

Представителят на С. Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София - град, седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е основателна.

Съдът намира, че в настоящия казус, административнонаказателното преследване е погасено по давност. Съгласно чл. 81, ал. 3 НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока предвиден в чл. 80 НК. С оглед вида на наложеното в случая наказание – имуществена санкция, приложима е хипотезата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, според която наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на четири години и половина.

Административнонаказателното преследване е възбудено в срок, но към момента на постановяване на решението е изтекъл срокът за преследване – нарушенията са извършени на 20.01.2017 г., като срокът за преследване е изтекъл на 20.07.2021 г., поради и което НП следва да бъде отменено на това основание.

Обжалваното решение е постановено при допуснато нарушение на материалния закон - отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК във вр. с чл. 63 от ЗАНН.

Към датата на приключване на устните състезания пред настоящата инстанция, са налице предпоставките на чл. 289, ал. 1 във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 3 НПК, за които съдът следи служебно, доколкото чл. 11 ЗАНН по въпросите, касаещи давността, препраща към Наказателния кодекс (НК). Изтекла е предвидената в закона абсолютна давност. Препращащата норма на чл. 11 ЗАНН предвижда, че по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго. Безспорно давността, изключваща наказателното преследване, е обстоятелство, изключващо отговорността, доколкото я погасява. Изричните разпоредби на ЗАНН по въпросите за давността не уреждат абсолютната давност като максимално възможна продължителност на административнонаказателното производство - нормата на чл. 34 регламентира сроковете за започване на административнонаказателното производство, съответно за издаване на НП след съставянето на АУАН, а нормата на чл. 82 - давността за

изпълнение на наложеното административно наказание с влязъл в сила и подлежащ на изпълнение акт. Следователно в ЗАНН е налице непълнота, която се преодолява чрез субсидиарното прилагане на разпоредбите на общата част на НК на основание препращащата норма на чл. 11 ЗАНН (в този смисъл и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд). Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 НК във вр. чл. 11 ЗАНН административнонаказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години. Предвид чл. 81, ал. 2 НК вр. чл. 11 ЗАНН, давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, но съгласно чл. 81, ал. 3 НК независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80 НК. Наличието на специалната норма на чл. 34 ЗАНН, уреждаща случаите, в които административнонаказателното производство не би следвало да се образува, а образуваното такова да се прекрати, не изключва прилагането в общия случай на срока на абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 НК.

В случая, предвид датата на извършване на административните нарушения – 20.01.2017 г., е изтекъл давностен срок (4 1/2 години, по арг. от чл. 80, ал. 1, т. 5 вр. с ал. 3 НК), с чието изтичане се изключва въобще административнонаказателното преследване, което включва правомощието на държавата да възбуди административнонаказателен процес срещу дееца и да му наложи административно наказание. Следователно, към дата 20.07.2021 г., това правомощие следва да се счита погасено и доколкото изтичането на абсолютната давност засяга самия процес, административнонаказателното производство, в рамките на което процесното НП е издадено, следва да бъде прекратено. Поради това, решението за потвърждаване на НП на районния съд следва да бъде отменено, като постановено в нарушение на материалния закон.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 от АПК, седми касационен състав при АССГ,

РЕШИ :

ОТМЕНЯ решение № 20097047 от 16.04.2021 г., постановено по НАХД № 2987 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 135-ти състав, като вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № К-025857 от 31.03.2017 г., издадено от директора на регионална дирекция за областите С., С., К., П. и Б. към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите, с което на [фирма], са наложени следните административни наказания: 1. на основание чл. 214 от Закона за туризма (ЗТ) е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 1000 лева, за извършено нарушение на чл. 214 ЗТ; 2. на основание чл. 210 ЗТ е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 500 лева, за извършено нарушение на чл. 115, т. 3 ЗТ; 3. на основание чл. 209 ЗТ е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 500 лева, за извършено нарушение на чл. 114, т. 3, б. „а“ и „в“ ЗТ.

Решението не подлежи на оспорване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: